

Proloog

1998

De kledingkast had een dubbele deur met een passpiegel. Haar moeders tweedpakje met de nertskraag hing erin. Onopvallende rokken en blouses hingen op hangertjes. Er lagen truien in pasteltinten, netjes opgevouwen met laagjes vloeipapier ertussen. Onderin stonden de schoenenrekken.

En daar lag het, achter de rekken. Ze was er niet naar op zoek geweest. Ze was nergens naar op zoek geweest. Ze wilde een paar zwarte lakschoenen pakken met hoge hakken, die na dertig jaar nog steeds glansden, toen haar vingers plotseling langs iets streken wat kouder aanvoelde dan leer. Ze pakte het op. Het was een trommeltje met een meer en bergen op de deksel. Een kerstcadeautje uit Oostenrijk. Er zaten kaarten en foto's in, en een stapeltje brieven dat bij elkaar werd gehouden met een rood lint.

De roze envelop paste niet bij de rest. Op de voorkant stonden smileys en een regenboog. De brief was aan haarzelf geadresseerd, maar er was iets vreemds aan het handschrift. Het duurde even voordat ze het als haar eigen herkende. Niet haar handschrift zoals het nu was, maar zoals ze vroeger schreef, lang geleden, in een sierlijk meisjeshandschrift. De envelop was opengecheurd en de brief gleed er gemakkelijk uit. Ze las hem voor het eerst in haar leven. Toen las ze hem voor de zekerheid nog een keer.

Ze stond op, liep de overloop over en deed de deur van haar ou-

de kamer open. De bruine spreid lag nog steeds op het bed en voelde zacht en een beetje vochtig aan. Ze zakte op haar knieën, voelde onder het bed en haalde een grijze transistorradio tevoorschijn. Ze zette hem aan.

Deel een

1974

ZO MOET JE KUSSEN! – DEEL TWEE

Je hebt de jongen die voor jou het allerbelangrijkst is voor het eerst gekust. Was het een goeie kus? Was het een kus die hij nooit zal vergeten? Was het een kus die ervoor zorgde dat hij jou ook ging kussen? Of was het een kus die hij zich om vervelende redenen herinnert? Dat is wel het laatste wat je wilt. Dus als het moment gekomen is om hem weer te gaan kussen, is het belangrijk om aan een paar dingen te denken.

Dit moet je absoluut niet doen:

1. Wees niet zenuwachtig.
2. Besteed niet te veel tijd aan oefenen. Anders is dat het enige waaraan je kunt denken als het zover is.
3. Zorg ervoor dat je er niet te opgewonden of zenuwachtig uitziet. En zeker niet alsof je bang bent.
4. Hou niet de hele tijd je ogen dicht, maar pas als je zeker weet dat jouw lippen de zijne zullen raken. Misschien is hij wel net zo zenuwachtig als jij en doet hij ook zijn ogen dicht, en dan belandt de kus misschien op je neus of naast je mond, tenzij je ziet wat er gebeurt en je je hoofd kunt bewegen zodat jullie lippen elkaar kunnen raken.
5. Stop je tong niet in zijn mond. Nu nog niet.

Je zult hier nog vaak aan denken – aan wat hier staat –, steeds weer opnieuw.

‘Hij wil me alleen maar kussen omdat hij vindt dat ik er mooi uitzie. Hij vindt dat ik er mooi uitzie. Hij vindt dat ik er mooi uitzie. Daarom wil hij me kussen. Daarom kust hij me nu.’

‘Tips voor de liefde’ uit *16 Magazine*

Zijn lievelingskleur was bruin. Bruin was zo'n gedistingeerde kleur, zo rustig en bescheiden. Niet zoals paars, wat Donny's lievelingskleur was. Ik wilde nog niet dood gevonden worden in paars. Of met een Donnypet op. Hoe gek moet je op een jongen zijn om met zo'n belachelijke paarse pet op te gaan lopen?

Eerlijk waar, het is onvoorstelbaar wat je allemaal te weten kunt komen over iemand die je niet kent. Ik wist zijn geboortedatum – 12 april 1950. Hij was een echte Ram, maar zonder de koppigheid van de Ram. Ik wist hoe lang hij was en hoe zwaar en wat zijn lievelingsdrankje was, 7-Up. Ik wist hoe zijn ouders en zijn stiefmoeder, de Broadwaymusicalster, heetten. Ik wist alles van zijn liefde voor paarden, die ik heel begrijpelijk vond, want als je zó beroemd bent, moet het een geruststellend idee zijn om bij iemand te zijn die daar niets van weet of wie het niets interesseert. Ik wist welk instrument hij had leren bespelen toen hij eenzaam was. Drums. Ik kende de naam van de hond die hij had moeten achterlaten toen hij uit New Jersey moest vertrekken. Ik wist dat hij als kind klein was voor zijn leeftijd en scheel en dat hij een lapje voor zijn oog en een corrigerende bril moest dragen, wat heel moeilijk moet zijn geweest. Zelfs nog moeilijker dan voor een meisje. Als het niet echt moest, zette ik mijn bril niet op. Alleen maar in de klas om van het bord te kunnen lezen, hoewel ik zonder bril niet goed kon zien, en dat had me al een paar keer in de problemen gebracht als

ik op straat glimlachte tegen onbekenden die ik aanzag voor familieleden. Toen ik een paar jaar later contactlenzen kreeg, was ik stomverbaasd over de bomen. Ze hadden blaadjes, miljoenen blaadjes, met randen zo scherp en afgetekend dat het leek alsof God elk blad afzonderlijk met een mesje had uitgesneden. Voor mijn zestiende was de wereld eigenlijk één groot impressionistisch schilderij, tenzij ik mijn ogen tot heel kleine spleetjes kneep om ze scherp te stellen. Zoals ik al snel merkte, was het soms beter om sommige dingen niet al te duidelijk te zien.

In die tijd was ik niet geïnteresseerd in de echte wereld. Niet echt. Ik gaf antwoord op vragen van mijn ouders, ik deed alsof ik huiswerk maakte, sleepte mijn cello op mijn rug mee naar school, ging op zaterdagmiddag de stad in met meisjes die me soms het gevoel gaven dat ze mijn vriendinnen waren en soms niet, maar ik leefde voor Hem. Elke avond spreidde ik mijn lange donkere haar op mijn kussen uit en zorgde ervoor dat ik op mijn rug sliep, zodat hij me een kus kon geven als hij toevallig 's nachts langs zou komen. Dat lag natuurlijk niet voor de hand, want ik woonde in Zuid-Wales en hij in Californië, achtduizend kilometer verderop, en hij had niet eens mijn adres, hoewel ik wel een keer een gedicht voor hem naar een tijdschrift had opgestuurd. Het uitkiezen van de goede kleur papier duurde langer dan het schrijven van het gedicht. Ik koos voor geel, want dat zag er volwassener uit dan roze. Alle meisjes zouden waarschijnlijk voor roze kiezen, maar van hem houden hield ook in dat ik telkens een betere manier probeerde te vinden om hem te behagen, zodat hij in de gaten zou krijgen hoeveel meer ik om hem gaf dan de anderen. Ze verkochten geen bruin schrijfpapier, anders had ik dat genomen, omdat dat zijn lievelingskleur was. Een tijdje later – drie weken en vier dagen om precies te zijn, en ik hield het heel precies bij – kwam er een antwoord met de post. Het telde zeventien woorden, inclusief mijn naam. Het was niet erg dat in de brief stond dat het hun speet dat ze mijn gedicht niet konden plaatsen. Ik had op de een of andere manier het gewichtige gevoel dat ik eindelijk met hem

in contact was gekomen. Een belangrijk iemand in Londen, iemand die met hem in dezelfde kamer was geweest, had hetzelfde gele papier aangeraakt dat ik had aangeraakt en vervolgens mijn naam op een envelop getypt en er een postzegel op geplakt. Nooit was een afwijzing zo gekoesterd als deze. De brief kreeg een ereplaatsje in mijn plakboek.

Ik wist precies waar hij in Californië woonde. In een *canyon*. Een canyon was net zoiets als een vallei bij ons, maar dan *much bigger*, veel groter. Dat zeiden wij: *much bigger*. David zei *way bigger*. *Way* is het Amerikaanse woord voor *much*. Amerika is zo groot dat Amerikanen soms wel honderd kilometer rijden om even met iemand te gaan eten, en dat vonden ze dan niet eens a *long way to go*, niet ver, dus. In Amerika betekent *way to go* dat je iets heel goed hebt gedaan. *Way to go, baby!* En ze hebben er *gas* in plaats van *petrol*.

Ik had nog meer woorden geleerd: *cool*, *mad* en *bathroom*, maar daar moest je mee oppassen, want in Amerika is een *bathroom* geen badkamer maar een wc.

'Amerikanen zijn een erg beleefd volk dat geen vulgariteit duldt,' zei mijn moeder, die Duitse was en heel knap en heel veel dingen afkeurde. Je zou kunnen zeggen dat mijn moeder haar hele leven strijd voerde om het vulgaire en het lelijke op afstand te houden. Ons stadje bleek de perfecte vijand voor haar. Ik vond het gewoon fijn om Amerikaanse woorden te kennen, want dat bracht me dichterbij Hem. Als we elkaar zouden ontmoeten, moest ik mezelf zien te blijven; dat was een van de belangrijkste dingen die David in een meisje zocht.

In elk interview dat ik had gelezen, zei David dat hij het liefst wilde dat een meisje zichzelf bleef. Maar om eerlijk te zijn was ik er niet zeker van hoe ik als mezelf was en of ik überhaupt wel een mezelf had, hoewel ik er nog steeds een aandoenlijk geloof in had dat deze onbekende en tot op heden onontdekte ik enorm aantrekkelijk zou zijn voor David als we elkaar uiteindelijk zouden ontmoeten. Hoe ik dat zo zeker wist? Door de begrijpende blik in zijn ogen.

(O, die ogen. Diepe groene poelen waarin je al je verlangens kwijt kon.) Toch ging ik ervan uit dat een ontmoeting met David al ongemakkelijk genoeg zou zijn zonder allerlei onnodige verwarring, dus deed ik mijn best om wat Amerikaans te leren. Het zou bijvoorbeeld knullig zijn om in zijn huis in Los Angeles naar de badkamer te gaan en er dan achter te komen dat er geen bad was. Of stel je voor dat je zou zeggen dat iemand *mad* was. Dan zou David denken dat ik bedoelde dat diegene boos was. In Amerika is gek namelijk *crazy*. Ik kon me destijds niet voorstellen dat David ooit boos zou kunnen zijn; hij was zo aardig en gevoelig. Of klinkt dat gek?

‘Donny Osmond is een hormoon,’ zei Sharon gedecideerd. Ze lag geknield op de vloer en peuterde met haar duimnagel aan de nietjes in de middenpagina om een mannelijke torso te bevrijden. Het slanke lichaam zonder hoofd was naakt tot aan zijn middel en praktisch onbehaard, op een dun gouden donslaagje na, net boven de riem, die was voorzien van een nadrukkelijk aanwezige bronzen gesp die eruitzag als de deurklopper van een Azteekse tempel. Sharon trok voorzichtig de poster van de kleine metalen pinnetjes totdat ze het papier, dat lichtjes trilde in de warme lucht die uit het kleine kachelkje naast haar werd geblazen, in haar handen hield. Sharons slaapkamer was klein en lichtroze geschilderd en rook naar verschroeid haar, een nare suikerspingeur die je neusgaten binnendrong en zich daar vastzette. Sharon had haar haar voor het kachelkje gedroogd en er waren een paar haren in de achterkant blijven hangen, maar de stank viel ons niet echt op, zó gingen we op in ons werk.

‘Eerlijk gezegd denk ik niet dat Donny een hormóón is,’ zei ik voorzichtig.

‘Alle Osmonds zijn hormonen, dat heb ik in een tijdschrift gelezen,’ hield ze vol, zonder van de poster op te kijken. Sharon was een geweldige restaurateur. De beste kunstenaar van de klas. Later zou ze waarschijnlijk wel een baan kunnen krijgen in een museum of kunstgalerij. Ik vond het heerlijk om naar haar te kijken als ze bezig was. De manier waarop ze van haar tong een tunnel-

tje had gemaakt toen ze zich concentreerde en haar aandacht op de piepkleine gaatjes in Davids buik had gericht en het papier met haar vingertoppen had gladgestreken totdat het vlees zich als vanzelf leek te sluiten.

‘Alsjeblieft, mooie jongen,’ zei ze, en ze drukte een luidruchtige zoen op zijn navel voordat ze hem op de stapel andere posters legde.

Er zat een prikkel in mijn keel alsof er een wollen draad was blijven steken. Ik wilde Sharon dolgraag terechtwijzen over de opmerking dat de Osmonds hormonen waren, maar onze vriendschap was nog te pril om een meningsverschil te riskeren. We vonden elkaar aardig omdat we het eens waren. We waren het eens omdat we allebei vonden dat David Cassidy op dat moment de allerleukste jongen was die er bestond, misschien wel de leukste die ooit had bestaan. Op mijn dertiende kon ik me niet voorstellen dat je een vriendin kon hebben met wie je het niet eens was. Want als je het niet eens was, kon je ook zomaar uit je slof schieten. En dan stond je voordat je het wist weer alleen op het schoolplein, zuchtend en elke paar minuten op je horloge kijkend om de indruk te wekken dat je met iemand had afgesproken, en dat je niet die trieste persoon zonder vrienden was die deed alsof ze wachtte op vriendinnen die niet bestonden.

Of nog erger, dat je met een andere dubieuze outcast angstvallig moest overleggen of zij je partner wilde worden tijdens gym, zodat je niet gekoppeld zou worden aan Susan Davies. Susan Stink, die een huidziekte had die niemand kon uitspreken. Haar gezicht, armen en benen hadden net zulke kraters als de maan, alleen waren de gaten soms gevuld met het kalkachtige stof van zinkzalf. We wisten precies wat het was, want onze moeders hadden ons ook met die zalf ingesmeerd toen we waterpokken hadden. De ontstoken, jeukende plekken zagen eruit als kleine vulkaantjes waaromheen de verzachtende zalf zich had verhard tot een verleidelijke lavakorst. Daar moest je echt niet aan krabben, anders zou er een litteken achterblijven. Het ergste van Susan Davies, behalve dan dat je oprecht medelijden met haar had maar

toch niets deed om haar te helpen, was de stank. Godallemachtig, Susan stonk zo verschrikkelijk dat je in de gang al stond te kokhalzen als ze alleen maar langsliep, ook al bleef ze altijd aan de kant van de ramen.

‘Donny is een mormoon. Ik meen dat dat een geloof is dat uit Utah stamt,’ zei ik voorzichtig, de klanken proevend op mijn tong.

O ja... Dank je.

Ik wist precies wat dat waren, mormonen. Donny was onderdeel van mijn diepgravende achtergrondonderzoek naar David. Ik wist ook alles van de andere Osmonds, voor het geval dát, zelfs van Wayne. Als het moest zou ik het sterrenbeeld van elk lid van de Jackson Five kunnen opnoemen, plus alle details over hun moeilijke jeugd, die zo’n contrast vormde met hun zorgeloze, blijde muziek. *Twiddly, diddly, dee, twiddly, diddly, dee. Twiddly, diddly, dee. Dee dee!*

Ik kan bijvoorbeeld niet naar dat eerste refrein van ‘Rockin Robin’ luisteren zonder een rotgevoel te krijgen over wat er van dat opmerkelijke, lieve kleine jongetje is geworden.

Zelfs als kind had ik al die veel te sterk ontwikkelde hang naar tragische biografische informatie, een soort innerlijke radar voor ellende die altijd aanstond. Ik was misschien wel de enige die totaal niet verrast was toen Michael Jackson met een pijnlijk cosmetisch traject afscheid begon te nemen van zijn beminnelijke zwarte gezicht. Ik wist precies hoe het voelde om een hekel te hebben aan je uiterlijk, en hoe je jezelf als kind dat zijn ouders voortdurend boos maakt of teleurstelt, zou willen wegtoveren. Als je groter bent, noemen ze dat empathie. Als je dertien bent, geeft het je het gevoel dat je niet zo verschrikkelijk alleen bent.

‘Denk je dat alle mormonen paars moeten dragen omdat dat Donny’s lievelingskleur is?’ vroeg ik.

Sharon giechelde. ‘Ga weg, Petra, je bent me d’r eentje, zeg!’

We vonden onszelf ongelofelijk grappig. We lachten om alles, maar de laatste tijd waren jongens het specifieke doelwit van onze gevatte opmerkingen geworden. We lachten naar hen voordat ze naar ons konden lachen, of ons negeren, wat vreemd genoeg

kwetsender was dan wanneer je geplaagd of beledigd werd. Ik vond dat Sharons lach altijd beter klonk dan de mijne. Mijn lach klonk als een nerveus kuchje en kwam pas op gang als het al te laat was, als de grap allang voorbij was. Sharon maakte zo'n vrolijk hikgeluid dat je ook hoort als je aan het touwtje trekt dat op de rug van een pop zit. Ze zag er ook een beetje uit als een pop, mijn eventuele nieuwe vriendin. Ze was stevig, had kuiltjes in haar wangen en haar ogen hadden een verbazingwekkende lavendelblauwe kleur onder nauwelijks aanwezige wimpers. Haar haar was van een droge vlassige soort, dat als de pluizenbol van een paardenbloem uit iemands hoofd schiet. Als we met scheikunde naast elkaar zaten, dreef haar haar op een onzichtbare warme luchtstroom van de bunsenbrander opzij en bleef aan mijn trui plakken. Als ik het probeerde weg te strijken, kreeg ik zo'n schok van de statische elektriciteit dat mijn arm ervan tintelde.

Iedereen in onze groep was het erover eens dat Sharon op een bepaalde manier knap was, zonder dat we daar een vervelend gevoel aan overhielden. Het was een mysterie. Haar gewicht leek als een soort beschermende laag tegen jaloezie te fungeren. Tegen de tijd dat ze haar babyvet kwijt zou zijn, zou het een heel ander verhaal worden, dat voelden we wel. Ondertussen vormde Sharon geen bedreiging voor Gillian, die ons tenslotte had samengebracht, en die de ster was van ons groepje. Nee, dat zeg ik niet goed, ze was onze zon. We draaiden allemaal om haar heen, en we zouden alles doen, écht álles, al was het vernederend en beschamend, in de hoop dat ze een paar minuten op je zou schijnen, want de warmte van Gillians aandacht maakte je op slag knapper en boeiender.

Wat mijn uiterlijk betreft: daar was de jury nog steeds niet uit. Ik was zo'n magere spriet dat ik naast Sharon op het meisje met de zwavelstokjes leek. En denk nou niet: 'Daar heb je haar weer, ze is gewoon trots op haar figuur.' Sprieterig is niet hetzelfde als slank, echt niet. Spriet is het meisje dat als laatste een beha met AA-cup krijgt omdat ze Daar Boven niets heeft. God, wat heb ik een hekel aan die uitdrukking. Daar Boven. 'Die heeft ook niet veel Daar Boven zeg!'

Waar wij woonden, had je Daar Boven en Daar Beneden. Een jongen mocht niet Daar Beneden komen, maar soms mocht hij Daar Boven even voelen, als daar tenminste iets zat.

Spriet komt altijd te laat op de hockeytraining en moet dan voor straf vijf rondjes om het veld lopen, want ze heeft haar blouse net zo lang aangehouden totdat alle anderen de kleedkamer hebben verlaten, zodat ze haar zielige meisjeshemdje niet zien. Een hemdje met één enkel beschamend rozenknopje op de voorkant.

Volgens de bladen moesten we onze sterke kanten benadrukken. Bij mij waren dat mijn ogen. Groot en grijsblauw, maar soms groenblauw met amberkleurige spikkeltjes, als een poeltje op het strand als de zon erop schijnt. Maar onder mijn ogen had ik van die leverkleurige vlekken waar geen komkommerschijven of schoonheidsslapjes iets aan konden veranderen. Hoewel ik het wel bleef proberen.

‘Petra heeft zulke erge donkere kringen onder haar ogen, dat ze zonder masker naar een gemaskerd bal kan,’ zei Gillian, en iedereen lachte, zelfs ik. Ik lachte het hardst. Pas op dat je haar niet laat merken wat écht pijn doet, anders weet ze de volgende keer precies waar ze het mes in moet zetten.

Eigenlijk bestond de rest van mijn uiterlijk uit slechte kanten. Ik had een pesthekel aan mijn knieën, neus en oren, eigenlijk aan alles wat uitstak. En ik had een bleke huid die nog bleker leek door mijn donkere haar. Als ik een goede dag had, zag ik eruit als Sneeuwwitje in haar glazen kistje.

Vakkundig nam mijn moeder mijn gezicht in haar hand, mijn kin tussen duim en wijsvinger, en kantelde mijn hoofd vinnig in de richting van het badkamerlicht. Ze kneep zo hard dat mijn kaak er pijn van deed. ‘Je bent niet onknap, Petra,’ zei mijn moeder koeltjes. ‘De beenderen zijn eigenlijk best goed. Als je je wenkbrauwen gaat epilieren als je ouder bent, hier en hier, kijk zo, dan komen je ogen beter tot hun recht. Weet je, eigenlijk zie je er nog niet te slecht uit.’

‘Het is zó slecht, mam, niet té slecht. Ik zie er nog niet zo slecht uit.’